

— Τὰ βέλη σου εἶναι χρυσᾶ, διότι θέλεις νὰ φαίνεσαι γενναῖος καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς σου. Διὰ τοῦτο δίδεις χρυσόν, πρὸς μὲν τοὺς φονευθέντας διὰ ν' ἀγοράσωσι τὰ τῆς κηδείας των, πρὸς δὲ τοὺς τραυματίας, διὰ νὰ θεραπευθῶσιν.

Ἡ δὲ δευτέρα εἶπεν·

— Εἰς τὰς μάχας ἡ ἐλευθέριος χεὶρ σου, ἐπιδαψιλεύει δῶρα καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς σου. Τὰ βέλη σου εἶναι κατεσκευασμένα ἐκ πολυτίμου μετάλλου, διὰ νὰ δείξης ὅτι καὶ ὁ πόλεμος δὲν σ' ἐμποδίζει τοῦ νὰ φιλοδώρης.

Καὶ ἡ τρίτη προσέθηκεν ἀμέσως·

— Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς μάχης ῥίπτεις βέλη πύργου χρυσα, διὰ νὰ μὴ μένωσιν οἱ πληγωθέντες ἐγκαταλειμμένοι, καὶ διὰ νὰ ἔχωσιν οἱ νεκροὶ πῶς ν' ἀγοράσωσι τὰς νεκρικὰς σινδόνας των.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἀραχνῶν γίνεται μὲν βραδέως, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι γεννῶνται τέλειαι, καὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς οὐδεμίαν μεταμόρφωσιν. Ἐνίοτε τὰ ἀράχνια γεννῶνται ἔχοντα ἑξὺ πόδας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἀναφύονται ὅταν πρωταλλάξωσι τὸ δέρμα των. Ἀλλ' ἡ περίστασις αὕτη δὲν εἶναι κοινὴ εἰς ὅλα τὰ εἶδη· διότι ἄλλων ἀναφύονται ἐνῶ διαιτῶνται εἰσέτι ἐντὸς τοῦ βομβυκίου, καὶ ἄλλων ἐνῶ κάθηνται ἐπὶ τῆς ῥάχews τῆς μητρὸς περιμένουσαι τὴν ἀναβλάστησιν αὐτῇν. Τοιαύτη δὲ καὶ τοσαύτη εἶναι ἡ ἀδδηπραγία των ὥστε ἀποφεύγουσι νὰ συζῶσι διὰ νὰ μὴ τρώγωνται μεταξύ των.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὸ Εὐέλπι ἀκρωτήριο εὐρίσκεται εἶδος ἀράχνης μελανῆς, ἐχούσης τὰ μέλη πλατέα καὶ τριχωτά, ἥτις κυνηγᾷ τοὺς νεοσσούς τῶν πτηνῶν, καὶ δάκνει ἐπικινδύνως πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὰ δάση τῆς Αὐστραλασίας ὑπάρχει ἄλλο εἶδος πολὺ δεινότερον. Ἐχουσιν ἐννέα δακτύλων μῆκος, ὀκτὼ πόδας καὶ ἑξὺ ὀφθαλμούς, καὶ ὁμοιάζουσι μεγάλας καραβίδας. Καὶ τὸ μὲν σῶμά των εἶναι φαιὸν στίγματα ἔχον λευκὰ καὶ κόκκινα, ἡ δὲ κοιλία ὑπόξανθος. Ἐπιχωριάζουσι δὲ ἰδίως εἰς τοὺς ὑγροὺς καὶ τελματώδεις τόπους, καὶ ἀποσυρόμεναι εἰς γηραιούς κορμούς, σκάπτουσιν ὅπῃν συριγγῶδη ἑξ δακτύλων διάμετρον ἔχουσαν, καὶ περιβάλλουσιν ἔσωθεν αὐτὴν μὲ ἐπίχρισμα πλαστικὸν καὶ χνοῶδες ὁμοιάζον τὴν ὕσκαν.

Εἶναι δὲ καὶ ἀμπίβιοι. Καταβαίνουσαι ἀπὸ τὰ δένδρα εἰσέρχονται προσεκτικῶς εἰς τὰ ἔλη, καὶ καταδύουσαι μέχρι τῶν μυχῶν, ἀνέρχονται μετὰ ἡμίσειαν πολλάκις ὥραν, φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν μικροὺς ἰχθύας ἢ καὶ σκώληκας. Αποτρόπαιος εἶναι ἡ ὄψις των. Ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τῆς κεφαλῆς ἔχουσιν ἀνὰ τρεῖς ὀφθαλμούς ἑξὺ ἐκάστης πλευρᾶς μαύρους, καὶ κοκκίνους ὡς αἷμα περὶ τὰς ἄκρας, πρὸς δὲ τὸ κάτω μέρος δύο γνάθους ἰσχυροτάτας, δι' ὧν συντρίβουσι σχοίνους, ἐκρίζονουσι χόρτα, καὶ κόπτουσι λεπτὰ κλωνάρια δένδρων.

ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΣ.

Ἴδε Πανδ. Φολ. Γ. Μ.

Ἀριθ. 6,

ΘΡΗΝΟΣ.

Ἀναχωρῶ, πλανῶ μακρὰν
τὴν ἐπαρξίην μου τὴν περὰν.
κ' ὅπου σταθῶ κ' ὅπου γυρνῶ,
φεῦ! σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ θρηνῶ.

—ο—

Περνῶ πελάγη καὶ ξηρὰς,
εἰς πόλεις τρέχω ἡχηρὰς
κ' εἰς τὰς ἐρήμους τῶν βουνῶν
σὲ κράζω, σὲ ζητῶ θρηνῶν.

—ο—

Εἰς ῥίζας δένδρων οκιερῶν,
καὶ εἰς τὴν φλοίσβον τῶν νερῶν,
ὅπου σὲ εἶδα, ἐκφωνῶ
τὸ ὄρομά σου καὶ θρηνῶ.

—ο—

Ἀπὸ τὸν θόλον τὴν στικτὸν
ἀπὸ τὸ σκοτὸς τῶν τυκτιῶν
καὶ τὸν χρυσοῦν αὐγερινόν,
μὲ πόθον σὲ ζητῶ θρηνῶν.

—ο—

Κ' ὅταν γλυκεῖ' ἀγατολὴ
εἰς ἱωὴν νέαν προσκαλῇ,
μ' ἐλπίδα πέριξ μου πλανῶ
τὰ βλέμματά μου καὶ θρηνῶ.

—ο—

Φεῦ! οὐτ' εἶδῶ καλοῦτ' ἐκεῖ,
εἰς τὴν ψυχὴν μου κατοικεῖ,
καὶ κατοικεῖ τὸν οὐρανόν
ἐκαίρη ποῦ ζητῶ θρηνῶν.

—ο—

Πιρίμινι μετὰ μικρὸν
παύω τὸν δρόμον τὸν μακρὸν,
καὶ πρὸς τὸν ἰοχατον κινῶ,
ἐπου θὰ παύσω τὰ θρηνῶ.

—ο—